

Sygnatura akt VI GC 308/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2020r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2020r. na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **J. R.**

przeciwko **T. Z.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej T. Z. na rzecz powoda J. R. kwotę 14.453,73 zł (czternaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt trzy złote 73/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 kwietnia 2020r.,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.367,- zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,- zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 14.453,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że sprzedał i dostarczył pozwanej towar za który nie uzyskał zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 3 lipca 2020r., sygn. akt VI GNe 408/20, nakazano pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 14.453,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 kwietnia 2020r. oraz kwotę 750,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła, że towar objęty spornemu nie został jej dostarczony.

Sąd ustalił.

W dniu 17 stycznia 2020r. powód sprzedał pozwanej swetry męskie równych rozmiarów w ilości 102 sztuk za łączną cenę 14.453,73 zł brutto, płatną w terminie do 14 kwietnia 2020r. Przedmiot sprzedaży został pozwanej dostarczony w dniu 21 stycznia 2020r. na adres: (...)-(...) G., ul (...).

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 9, 51, potwierdzenie nadania – k. 10, raport śledzenia przesyłki – k. 11, potwierdzenie odbioru – k. 12, fotografie – k. 48 – 49, szczegóły przesyłki – k. 50, pismo z dn. 13.03.2020r. – k. 52, pismo z dn. 20.03.2020r. – k. 53, protokół przekazania – k. 55, wydruk śledzenia przesyłki – k. 56, pismo (e-mail) z dn. 15.07.2020r. – k. 57 – 59, pismo (e-mail) z dn. 20.07.2020r. – k. 60.

Pismem z dnia 13 maja 2020r., doręczonym pozwanej w dniu 3 czerwca 2020r., powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 14.453,73 zł tytułem ceny sprzedaży.

Dowód: pismo z dn. 13.05.2020r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 13, 14.

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą w G. przy ul. (...), a także przy w G. ul. (...) i w G. przy ul. (...).

Dowód: informacja z CEiDG – k. 15.

Sąd zważył

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Należy zaznaczyć, że zawarty w pozwie wniosek o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda i pozwanej nie jest wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy, o którym stanowi art. 148¹ § 3 k.p.c. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VI ACa 772/08). Nie można też było takiego wniosku wywodzić z żądania przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, gdyż ocena zasadności a tym samym dopuszczenia takiego dowodu należy do Sądu, zaś od reprezentującego pozwanego zawodowego pełnomocnika należało oczekiwać jednoznacznego sformułowania wniosków procesowych, tym bardziej wobec możliwości odebrania takich zeznań na piśmie (art. 271¹ k.p.c. w zw. z art. 304 zd 3 k.p.c.). Z kolei wniosek pełnomocnika powoda o przeprowadzenie rozprawy zawarty w – nota bene wniesionym z uchybieniem określonego powodowi terminu – piśmie z dnia 9 września 2020r. okazał się spóźniony.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaoferowanych przez powoda dowodów z dokumentów, prawdziwość i rzetelność których nie była kwestionowana (pozwana przeczyła jedynie części faktów, które miałyby z tych dowodów wynikać).

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominięto wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz zobowiązania pozwanej do złożenia ksiąg rachunkowych, gdyż okoliczności które miały zostać dowodem tym potwierdzone, a to dostarczenie pozwanej przedmiotu sprzedaży, zostały wykazane dowodami z dokumentów. Dalej, również w oparciu o przepis art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. i art. 458¹¹ k.p.c. pominięto wnioski obu stron o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Warto pamiętać, że dowód ten ma charakter posiłkowy i może jedynie uzupełniać materiał dowodowy a nie stanowić podstawowy środek dowodowy. W postępowaniu gospodarczym reguła ta winna być stosowana ściśle, zważywszy na podobne ograniczenia dotyczące dowodu ze świadków (art. 458¹⁰ k.p.c.) oraz prymat dowodów z dokumentów (art. 458¹¹ k.p.c.). Dodatkowo wypada zauważyć, że pozwana powołała dowód ten na okoliczność niesporną – a to adresu pod którym dostarczono pozwanej towar oraz oceną – a to niewykonania zobowiązania, co z kolei nie jest przedmiotem postępowania dowodowego a należy do sfery jego oceny przez pryzmat przepisów prawa materialnego.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalono istotne okoliczności sprawy w tym fakt zawarcia między stronami umowy sprzedaży i jej wykonania przez powoda. Należy wskazać, że pozwana nie podważała twierdzeń pozwu co do zżarcia umowy sprzedaży, co w świetle obowiązku z art. 210 § 2 k.p.c. oraz pozostałych dowodów uzasadniało przyjęcie tego faktu za przyznany (art. 230 k.p.c.). Pozwana kwestionowała bowiem jedynie wykonanie spornej umowy przez powoda.

Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży ma charakter konsensualny, a zatem strony zobowiązane są do spełnienia obciążających je na jej podstaw świadczeń niezależnie od świadczenia spełnionego przez stronę przeciwną. Niemniej z materiału dowodowego wynika, że powód dostarczył pozwanej przedmiot sprzedaży do stałego miejsca prowadzenia przez nią działalności gospodarczej – w G., przy ul. (...), gdzie mieści się sklep pozwanej (k. 48 – 49). Istotnie nie jest to adres podstawowego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwaną, jednak nie czyni to świadczenia powoda nieskutecznym. Z przedstawionych dokumentów w postaci potwierdzenia nadania i pokwitowania odbioru (k. 12) oraz raportu śledzenia przesyłki (k. 11) wynika bowiem, że towar został faktycznie dostarczony i odebrany wraz z fakturą VAT (k. 51). Co więcej pozwana zgłosiła reklamację co do terminu dostawy oraz jakości części dostarczonego towaru, a następnie – pod w/w adresem

odebrała towar wymieniony, w ramach rękojmi, na wolny od wad (k. 50 – 56,), co w sposób oczywisty potwierdza tezę powoda o dostarczeniu pozwanej przedmiotu sprzedaży. Świadczenie powoda należało zatem uznać za spełnione, skoro pozwana towar faktycznie otrzymała. Niemniej w ocenie Sądu, było to także zgodne z konsensusem stron co do sposobu wykonania zobowiązania. Jak wskazano wyżej, pozwana nie kwestionowała faktu ani treści łączącej strony umowy sprzedaży. Brak przy tym innego racjonalnego uzasadnienia dostarczenia towaru pod inny od wskazanego w fakturze VAT adres prowadzenia przez pozwaną działalności gospodarczej, niż żądanie kupującego. Wykluczało to zastosowanie przepisu art. 454 § 1 zd. 1 k.c. ale i art. 544 § 1 k.c., skoro strony umownie ustaliły miejsce spełnienia świadczenia.

Pozwana nie mogła zatem skutecznie przeciwstawić roszczeniu powoda twierdzenia o braku dostarczenia jej kupionego towaru. Służy jej tu bowiem odrębne roszczenie o wykonanie umowy sprzedaży – wydanie towaru. Pozwana roszczenia takiego dotychczas nie zgłosiła ani też go nie sygnalizowała i to ani po doręczeniu jej faktury VAT, ani po wezwaniu jej do zapłaty (k.13, 14) – co prowadzi do wniosku, że powyższy zarzut powołano jedynie na użytek niniejszego procesu. Dodatkowo wypada zauważyć, że wobec ustalenia w fakturze VAT (której doręczenia pozwana także nie kwestionowała) terminu zapłaty, nie znajdował tu zastosowania przepis art. 488 § 2 k.c., dotyczący jedynie przypadku gdy świadczenia wzajemne winny być spełnione równocześnie.

W tych warunkach Sąd doszedł do przekonania, że powodowi istotnie służy aktualne, wymagalne roszczenie o zapłatę ceny sprzedaży w wysokości 14.453,73 zł zgodnie z fakturą VAT Nr (...).

Kwestie związane z terminem dostarczenia przedmiotu sprzedaży oraz jego jakością nie były przedmiotem zarzutów pozwanej, zwłaszcza zgłoszonych z zachowaniem wymogów z art. 458⁵ § 1 k.p.c., a zatem nie były też przedmiotem badania w niniejszej sprawie.

Od zasądzonej kwoty przysługiwały powodowi także odsetki za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 k.c., których powód domagał się według stopy wynikającej z art. 359 k.c. (domagając się odsetek ustawowych nie zaś odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c.) i które to żądanie wiązało Sąd po myśli art. 321 § 1 k.p.c. Odsetki przysługują powodowi od następnego dnia po upływie terminu zapłaty wskazanego w fakturze VAT.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 109 § 1 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości w związku z czym powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 4.367,- zł i obejmowały opłatę sądową od pozwu w wysokości 750,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej uiszczony od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt. II wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

1 art. 148¹ § 1 k.p.c.